

УДК 346.5:351.777.61

О. О. ГОНЧАРОВ

здобувач кафедри господарського
права Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого,
Харків

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ПОВОДЖЕННЯ З ВІДХОДАМИ

У статті досліджуються питання формування механізмів державного регулювання у сфері поводження з відходами. Розглядається господарсько-правове забезпечення утилізації відходів, застосування нормативів як інструменту, що дозволяє регулювати обмеження утворення відходів. Розглядаються засоби мотивації суб'єктів поводження з відходами щодо дотримання відповідного законодавства.

Ключові слова: державне регулювання у сфері поводження з відходами, механізми державного регулювання, нормативи відходів, збори за розміщення відходів.

Постановка проблеми. Ринкова система, яка передбачає певну свободу дій при проведенні господарської діяльності, формує, крім обов'язкових методів, методи рекомендаційного характеру. До цієї групи слід віднести програми розвитку регіонів, галузей, видів діяльності, схеми розміщення соціально-економічних об'єктів, прогнози оцінки економіко-екологічного стану регіонів тощо. На думку О. О. Підпригори, саме це викликає необхідність створення в Україні системи стратегічного державного управління, тобто взаємодію приватних і публічних інтересів, що визначає цілісність будь-якої системи права [1]. Позитивним значенням таких розробок є те, що вони дозволяють суб'єктам економіки отримати попередні орієнтири при виробленні перспектив розвитку.

Перспектива удосконалення практики прогнозування для цілей формування регіональних програм пов'язана із застосуванням як моделей описового

характеру (наприклад, моделі з рівнями першого порядку для вибору рішень щодо варіанта програми), так і моделі з векторами рішень, які за певних критеріїв соціально-економічного розвитку дозволяють описати передпрограмний, програмний і післяпрограмний періоди.

Однак, незважаючи на існування в Україні відповідної нормативно-правової бази для застосування цих заходів, у сформованих економічних і соціальних умовах, у сфері поводження з відходами вони малоефективні з таких причин: для запобігання додаткового фінансового тиску на підприємства, величина збору за розміщення відходів встановлюється на рівні значно меншому, ніж реальна вартість заходів щодо реабілітації навколишнього природного середовища; підприємства не зацікавлені в реалізації заходів, що стосуються мінімізації утворення й накопичення відходів, тому що їх вартість значно перевищує екологічні платежі, штрафи за забруднення відходами навколишнього природного середовища; перенос витрат, пов'язаних із утворенням відходів, а також їхнім розміщенням у межах встановленого ліміту, на вартість продукції є додатковим фінансовим тиском на споживача, а не на виробника; місцеві органи управління в окремих випадках частково або повністю звільняють від збору за розміщення відходів збиткові, але важливі для регіону підприємства; недосконалість обліку, звітності й контролю в галузі утворення відходів і поводження з ними дозволяє ухилятися від збору за розміщення відходів у повному обсязі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання формування механізмів державного регулювання у різних сферах національної економіки є предметом досліджень багатьох науковців-господарників, а саме: О. М. Вінник, Д. В. Задихайло, В. К. Мамутова, В. М. Пашкова, О. П. Подцерковного, В. А. Устименко, О. В. Шаповалової, В. С. Щербини тощо. Але зазначені науковці при опрацюванні цих питань не розглядали їх у контексті системи поводження з відходами.

Формулювання цілей. Метою цієї статті є дослідження засад формування механізмів державного регулювання у сфері поводження з відходами.

Виклад основного матеріалу. У сфері господарського права дослідники розрізняють пряме та непряме державне регулювання господарської діяльності [2, с. 62–63]. Серед методів державного управління економікою більшість дослідників господарського права, і зокрема О. М. Вінник, виокремлює адміністративні та економічні методи [3, с. 22], що в контексті законодавства поводження з відходами можна абстрагувати до механізмів обмежуючого та стимулюючого характеру. Не випадково В. К. Мамутов, досліджуючи сучасні системи правового регулювання звертав увагу на те, що найбільш ефективною системою правового регулювання є системи, які

дотримуються балансу публічно- та приватноправового регулювання [4, с. 94]. Зазначене й розглядаємо в контексті застосування механізмів шляхом поєднання заходів обмежувального та стимулюючого характеру.

Запровадження в Україні зміни пріоритетів у здійсненні регулювання природокористування та екологічних функцій держави загалом потребує поряд із посиленням адміністративного впливу в цій сфері, який раніше був єдиним шляхом забезпечення систематично оптимального природокористування, застосовувати економічні методи.

Застосування економічних методів найефективніше відбувається через введення у практику системи економічних стимулів щодо раціонального використання вторинних ресурсів, у тому числі зменшення відходів і антропогенного навантаження на ландшафти, збільшення частки екологічно чистої продукції, розвитку ринку екологічних послуг. Економічне стимулювання у сфері поводження з відходами може здійснюватись за допомогою таких економічних стимулів: пільгове кредитування фірм і об'єднань, які вкладають кошти в природоохоронні заходи, у відповідні технології та технічні поліпшення; безпосередні субсидії на придбання та освоєння технічно досконалого, екологічнобезпечного обладнання; безпроцентні позики спеціальних випусків для придбання очисних систем, екологічнобезпечних технологій; пільгові строки амортизаційного списання природоохоронних фондів; звільнення від податків частини прибутків, які спрямовуються на будівництво природоохоронних об'єктів або впровадження екологічнобезпечних технологій; цінове стимулювання переробки вторинних ресурсів, урахування екологічних затрат при вирішенні питання обґрунтованості, підвищення податкового навантаження при здійсненні господарської діяльності у сфері поводження з відходами.

Господарсько-правове забезпечення утилізації відходів і зменшення обсягів їх утворення становить ряд визначених законодавством економіко-правових заходів, які серед інших включають збори (платежі) за утворення та розміщення відходів і заходи економічного стимулювання діяльності у зазначеній сфері. Зокрема, ст. 38 Закону України «Про відходи» передбачає такі заходи: лімітування обсягів утворення та розміщення відходів; встановлення нормативів плати та розміру платежів (зборів) за розміщення відходів; фінансування заходів щодо утилізації відходів та зменшення обсягів їх утворення; стимулювання та надання суб'єктам підприємницької діяльності, які утилізують, зменшують обсяги утворення відходів, впроваджують у виробництво маловідходні технології, здають відходи у вторинну сировину відповідно до законодавства податкових, кредитних та інших пільг.

Законодавством України можуть встановлюватися й інші організаційно-економічні заходи щодо забезпечення утилізації відходів та зменшення обсягів їх утворення.

Збори за розміщення відходів є одним із найважливіших елементів економіко-правового механізму природокористування та охорони навколишнього природного середовища і стягуються із суб'єктів підприємницької діяльності, у процесі діяльності яких утворюються відходи. Розмір зборів встановлюється на основі нормативів, що розраховуються на одиницю обсягу утворених відходів, залежно від рівня їх небезпеки та цінності території, на якій вони розміщені. За понадлімітне розміщення відходів плата стягується у підвищеному розмірі. Одержані кошти зараховуються до відповідних фондів охорони навколишнього природного середовища згідно із законом.

Єдині на території України правила встановлення нормативів збору за розміщення відходів визначаються у Порядку встановлення нормативів збору за забруднення навколишнього природного середовища і стягнення цього збору, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 1999 р.

Заходи економічного стимулювання діяльності у сфері поводження з відходами здійснюються шляхом: надання підприємствам можливості залишати частину коштів від платежів за розміщення відходів на фінансування заходів щодо утилізації відходів та зменшення обсягів їх утворення відповідно до обґрунтованих інвестиційних проектів та програм; встановлення пільг щодо оподаткування прибутку від реалізації продукції, виготовленої з використанням відходів; пріоритетне державне кредитування; виділення спеціальних державних субсидій на зменшення відсотків за банківські кредити, пов'язані з інвестиціями, що спрямовуються на утилізацію відходів і виготовлення відповідного устаткування; виділення дотацій з Державного бюджету України, республіканського бюджету Автономної Республіки Крим і місцевих бюджетів та фондів охорони навколишнього природного середовища для перевезення відходів (вторинної сировини) чи напівфабрикатів, одержаних із цих відходів; встановлення пільг щодо поповнення обігових коштів підприємств, що здійснюють збирання і заготівлю, оброблення (перероблення) й утилізацію відходів як вторинної сировини, за умови цільового використання цих коштів для придбання та переробки таких відходів (ст. 40 Закону України «Про відходи»).

Органи державної влади та місцевого самоврядування можуть визначати у межах своїх повноважень додаткові заходи, пов'язані зі стимулюванням утилізації відходів та зменшенням обсягів їх утворення.

Фінансування заходів щодо утилізації відходів та зменшення обсягів їх утворення здійснюється за рахунок коштів виробників відходів та їх власників. Для фінансування цих заходів можуть залучатися кошти місцевих бюджетів, фондів охорони навколишнього природного середовища, добровільні внески підприємств, установ, організацій, громадян та їх об'єднань, а також кошти Державного бюджету України, передбачені на проведення заходів, що включаються в Державну програму соціального та економічного розвитку України.

Інструментом, що дозволяє регулювати обмеження утворення відходів, є нормативи утворення відходів. Вони забезпечують стимулювання впровадження маловідходних технологій, повноту й достовірність обліку утворення відходів та відповідного контролю, обґрунтованість рішень щодо технічного рівня технологічних процесів при проведенні екологічної експертизи та екологічного аудиту. Поряд з іншими екологічними показниками вони мають забезпечувати нормативну основу створення й функціонування державної системи оцінки екологічної безпеки технологій.

Виходячи із зазначених причин, одним із шляхів підвищення ефективності заходів обмежувального характеру є: збільшення нормативів збору за розміщення промислових відходів. При цьому варто врахувати, що просто підвищення нормативів збору за розміщення відходів, за відсутності відповідних технологічних комплексів щодо знешкодження та переробки, може призвести до зростання несанкціонованого розміщення відходів.

Заходи обмежувального характеру необхідно переглядати шляхом посилення відповідальності за рахунок дотримання таких умов: стимулюючі заходи не тільки декларуються, але й впроваджуються в практику; принцип «забруднювач платить» поширюється на всіх виробників відходів; кошти від збору за розміщення відходів насамперед використовуються для фінансування превентивних заходів; система екологічного моніторингу забезпечує повноту й вірогідність даних про утворення й життєвий цикл відходів, а також про їхній вплив на навколишнє природне середовище в результаті розміщення; у сфері поводження з відходами формується ринок послуг, розвивається підприємницька діяльність, є альтернативні технології й технічні засоби для їх впровадження; утилізація відходів регулюється спеціальним законодавством, що чітко розмежовує права, обов'язки й відповідальність їхніх виробників, різних органів виконавчої влади й місцевого самоврядування.

У контексті цього можна констатувати, що адміністративні методи управління в сфері поводження з відходами знайшли відображення в розробленні і впровадженні цілого ряду нормативно-правових актів з таких питань:

розробка, затвердження і перегляд лімітів на утворення і розміщення відходів, ведення реєстру об'єктів утворення, оброблення й утилізації відходів; ведення реєстру місць видалення відходів; виявлення й облік безхазайних відходів; ведення державного обліку й паспортизації відходів; встановлення дозвільного порядку здійснення операцій із токсичними та окремими видами відходів як вторинною сировиною; встановлення згідно з чинним законодавством відповідальності за правопорушення у сфері поводження з відходами; регулювання транскордонних перевезень, у межах якого затверджено Жовтий та Зелений переліки відходів та Перелік небезпечних властивостей відходів тощо.

У свою чергу, економічні методи управління впроваджено переважно через заходи обмежувального характеру, у вигляді встановлення нормативів, квот, лімітів, дозволів та санкцій і в меншій мірі через заходи стимулюючого характеру через застосування пільг, пріоритетного фінансування та кредитування, а саме: встановлення та стягнення платежів за розміщення відходів; стимулювання збирання й заготівлі окремих видів відходів як вторинної сировини; створення спеціалізованих фондів для цільового фінансування природоохоронних заходів, у тому числі і щодо утилізації відходів; встановлення та перегляд переліку відходів, стосовно яких з урахуванням державних та регіональних інтересів повинен передбачатися спеціальний режим поводження з ними, у тому числі стимулювання їх утилізації; стягнення штрафів за правопорушення у сфері поводження з відходами.

У процесі дослідження проблем правового регулювання у сфері поводження з відходами пропонується запровадити відпрацьовані методологічні підходи та пропозиції, а саме: методика аналізу видів господарської діяльності щодо поводження з відходами, організація та здійснення яких вимагає застосування заходів обмежувального та стимулюючого характеру у механізмі правового регулювання, принципів їх взаємодії; обґрунтовані рекомендації щодо розширення видів господарської діяльності у сфері поводження з відходами, проблем збалансованості на цьому ринку; обґрунтовані пропозиції щодо екологічно спрямованої реструктуризації національної економіки, посилення екологічної орієнтації господарсько-правової політики України, з'ясовані шляхи та джерела формування екологічних фондів, створення екологічних банків; аналіз системи показників ефективності функціонування видів господарської діяльності у сфері поводження з відходами; визначення оптимальної потреби в інфраструктурі об'єктів сфери поводження з відходами, яка дозволяє розв'язати проблему поєднання соціальних цілей та еколого-економічної ефективності для підприємців.

На підставі викладеного можна зробити висновок щодо складових господарсько-правового механізму державного регулювання у сфері поводження з відходами:

1. Нормування, що впроваджується шляхом розроблення, узгодження, затвердження у встановленому порядку нормативних документів як системи регуляторів відповідної діяльності. Нормуванню підлягають: питомі показники утворення відходів (нормативи утворення відходів) на одиницю продукції (сировини, енергії), проведення робіт тощо; граничні показники утворення відходів (нормативно допустимі обсяги); регламенти використання і витрат сировини; вимоги до діяльності щодо поводження з відходами.

З метою запобігання чи зменшення утворення відходів і стимулювання впровадження маловідходних технологій органи управління організують: розробку і впровадження науково-обґрунтованих нормативів утворення відходів на одиницю продукції (сировини, енергії), виконання робіт, надання послуг, які регламентують їх кількісний та якісний склад; періодичний перегляд встановлених нормативів, спрямований на зменшення їх обсягів, відповідно до розвитку техніки і технології, а також економічних можливостей.

2. Ліміти на утворення і розміщення відходів, що встановлюються з метою запобігання або зменшення утворення відходів, удосконалення економічного механізму справляння зборів за їх розміщення. Ліміти повинні встановлюватися, виходячи з наявних документально підтверджених даних щодо можливостей екологічно безпечного поводження з ними і розраховуються як сума відповідних показників по всіх напрямках такого поводження.

3. Встановлення і справляння зборів за розміщення відходів, що здійснюється на основі базових нормативів плати з урахуванням встановлених лімітів, нормативно допустимих обсягів утворення відходів, фактичних обсягів їх розміщення та територіальних коефіцієнтів. За понадлімітне розміщення відходів встановлюється підвищувальний коефіцієнт.

4. Стимулювання використання відходів через місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування шляхом здійснення, виходячи передусім з еколого-економічної доцільності та потреб регіону в тих чи інших видах продукції. Відповідні рішення приймаються щодо суб'єктів господарювання, які: впроваджують нові технології, що спрямовані на зменшення утворення відходів; утилізують відходи при виробництві продукції (виконанні робіт, наданні послуг тощо) за умови відповідності продукції існуючим стандартам чи іншим нормативним документам; здійснюють збирання, заготівлю і поставку (продаж) відходів як вторинної сировини; проводять будівництво підприємств, цехів, монтаж технологічних ліній по утилізації від-

ходів; організують виготовлення устаткування й оснащення для утилізації відходів; беруть участь у замовному фінансуванні щодо зменшення утворення та утилізації відходів.

Стимулювання застосування означених механізмів державного регулювання має встановлюватись по кожному окремо обґрунтованому заходу.

Для стимулювання зазначених видів діяльності органи місцевої влади в межах своєї господарської компетенції використовують такі механізми: обґрунтування віднесення окремих видів відходів до Переліку видів господарської діяльності, на який поширюється пільговий режим оподаткування; надання податкових кредитів; пріоритетне надання кредитів і встановлення спеціальних субсидій на зменшення відсотків на банківські кредити; зменшення відповідним суб'єктам господарювання коефіцієнта при встановленні розрахунку за сплату за землю та зменшення або звільнення від інших обов'язкових платежів; звільнення від біржового збору при проведенні операцій на біржах, якщо ці операції пов'язані з реалізацією відходів, продукції з відходів, устаткування по переробці відходів, виробничих потужностей та приміщень для здійснення діяльності по утилізації відходів; введення транспортних дотацій з регіонального бюджету для перевезення відходів, сировини чи напівфабрикатів з них тощо.

Пільги мають надаватися за обґрунтуванням підприємства-претендента за умови, що поточні витрати відповідних бюджетів будуть компенсуватися надходженням податків від реалізації продукції з відходів.

Свого часу в рамках реалізації державної Програми використання відходів виробництва і споживання на період до 2005 року було здійснено розробку положення про порядок державної підтримки і стимулювання діяльності з поводження з відходами.

Порядком стимулювання діяльності по переробці відходів передусім передбачається визначення регіональних пріоритетів. Ці пріоритети мають формуватися в рамках розробки регіональних програм використання відходів та програм соціально-економічного розвитку регіону.

У реалізації оптимального варіанта визначальна роль належить запровадженню фінансових механізмів регулювання, які мають бути спрямовані на збалансованість бюджетних джерел (вертикальних та горизонтальних), недержавних інвестицій та інших позабюджетних коштів, передусім на шляху: підтримки державно-приватного партнерства і його стимулювання, зокрема, початковими бюджетними інвестиціями; створення умов для успішності приватного сектору у сфері поводження з відходами як вторинною сировиною; запровадження стимулюючого податкового регулювання.

Створення умов, за яких приватний інвестор вкладатиме кошти в реалізацію проектів Програми, передусім у контексті реалізації механізмів приватно-державного партнерства, належить до базових цільових орієнтирів, оскільки саме від цього залежатиме активізація інвестиційного процесу. Серед означених способів знаходиться також удосконалення тарифної політики у сфері послуг щодо вивезення й захоронення відходів для того, щоб забезпечити більш вагому участь громадян у фінансуванні програмних заходів через адекватну оплату відповідних послуг.

Нормативно-правове забезпечення розв'язання проблем повинне передбачати розробку низки технічних регламентів (щодо спалювання відходів, їх видалення та захоронення, поводження з відходами електротехнічного та електронного обладнання та ін.), а також законодавчих актів, до базових з яких належить Закон про вторинні матеріальні ресурси та Закон про упаковку та відходи упаковки. Вихідним положенням щодо нормативно-правового забезпечення є його адаптація до законодавства ЄС з урахуванням національних особливостей. Передусім до європейських стандартів має бути приведена система обліку відходів та їх класифікація. Крім того, державне регулювання господарської діяльності, зазначає В. Лаптев, існує в будь-якій державі. Економіка кожної країни становить єдину систему, що поєднує в собі не тільки горизонтальні, але й вертикальні зв'язки [5, с. 15].

Науково-технічним забезпеченням необхідно передбачити проведення наукових досліджень, дослідно-конструкторських та проектних робіт і їх орієнтація на показники «найкращої з доступних технологій». Вибір останніх має базуватися на відповідних інформаційно-методичних розробках.

Висновки. Складовими результативності вищевикладених господарсько-правових заходів повинні стати: суттєве зменшення ризиків, пов'язаних з об'єктами накопичення і зберігання високотоксичних відходів; запровадження новітніх технологій утилізації та видалення твердих побутових відходів, поступове зменшення і стабілізація обсягів їх захоронення на полігонах; розширення обсягу й підвищення якості послуг із санітарного очищення територій населених пунктів; приведення в екологічнобезпечний стан об'єктів видалення відходів і зменшення соціальної напруги серед населення територій, де розміщені об'єкти поводження з відходами; збільшення обсягів заготівлі, перероблення та утилізації відходів як вторинної сировини та випуску додаткової продукції із них; перетворення сфери поводження з відходами на самоокупний та рентабельний сектор економіки, створення в ньому додаткових робочих місць та зростання податкових надходжень і відрахувань; формування екологоорієнтованої поведінки суб'єктів підприємництва в тому, що стосується мінімізації обсягів утворення відходів та зниження їх небезпечності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Підпригора О. Розмежування і взаємодія публічного і приватного права як методологічна проблема вітчизняного правознавства / О. Підпригора // Вісн. Акад. прав. наук України. – 2002. – №4(31). – С. 77–86.
2. Задихайло В. М. Основи господарського права України : навч. посіб. / Д. В. Задихайло, В. М. Пашков. – Харків : Юрайт, 2012. – 328 с.
3. Вінник О. М. Господарське право : навч. посіб. / О. М. Вінник. – 2-ге вид., змін. та доп. – К. : Всеукр. асоц. вид. «Правова єдність», 2008. – 766 с.
4. Мамутов В. К. Экономика и право : сб. науч. тр. / В. К. Мамутов. – К. : Юринком Интер, 2003. – 544 с.
5. Лаптев В. В. Предпринимательское право: понятие и субъекты / В. В. Лаптев. – М. : Юристь, 1997. – 140 с.

Стаття надійшла до редакції 21.05.2014.

А. А. ГОНЧАРОВ

соискатель кафедры хозяйственного права Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого, Харьков

МЕХАНИЗМЫ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ В СФЕРЕ ПОВЕДЕНИЯ С ОТХОДАМИ

В статье исследуются вопросы формирования механизмов государственного регулирования в сфере поведения с отходами. Рассматривается хозяйственно-правовое обеспечение утилизации отходов, использование нормативов как инструмента, что позволяет регулировать ограничения создания отходов. Рассматриваются способы мотивации субъектов поведения с отходами относительно соблюдения соответствующего законодательства.

Ключевые слова: государственное регулирование в сфере поведения с отходами, механизмы государственного регулирования, нормативы отходов, сборы за размещение отходов.

I. I. HONCHAROV

Postgraduate student of Department of Economic Law, Yaroslav the Wise National Law University, Kharkiv

THE MECHANISM OF STATE REGULATION IN THE SECTOR OF DEALING WITH WASTE

Problem setting. However there is the appropriate normative and regulative basis of application of this mechanism in Ukraine, it is of law efficiency in the sector of dealing with waste and under formed economic and social conditions.

Recent research and publication analysis. The problem of formation of the mechanisms of state regulation in different sectors of a national economy is an object of research of numerous economists, e.g. O. M. Vinnyk, D. V. Zadykhailo, V. K. Mamutova, V. M. Pashkova, O. P. Podtserkovnyi, V. A. Ustymenko, O. V. Shapovalova, v. S. Shcherbyna etc. Notwithstanding, the mentioned scientists did not consider the problem within the context of the system of dealing with waste in the process of examination of the problem.

Paper objective. The objective of the article is research of the framework of formation of the state regulation mechanism in the sector of dealing with waste.

Paper main body. The economic and legal mechanism of state regulation in the sector of dealing with waste consists of:

1. Rates setting, which is implemented by development, agreement, and confirmation according to the established order of legal acts as a system of regulators of the respective activity. Setting of rates is applied for share indices of waste formation (normative formation of waste) per a unit of products (raw materials, energy), performance of works etc.; marginal indices of waste formation (normatively appropriate amounts); regalement of usage and expanses of raw materials; requirements for the activity related to dealing with waste.

2. Limits for formation and allocation of waste established to prevent or to reduce waste formation and improvement of the economic mechanism of fee charging for their allocation. The limits should be established on the basis of existing documentarily confirmed information regarding opportunities of ecologically safe actions with waste and are calculated as a sum of respective indices for all directions of such actions.

3. Establishment and charging of fees for waste allocation, which are based on the basic norms of charge and take into account established limits, normatively admissible amounts of waste formation, factual amounts of their allocation, and territorial indices. The excess index is established for overlimit waste allocation.

4. Stimulation of waste usage due to efforts of local governments and local authorities based on ecological and economic expediency and needs of a region for one or another type of a product.

Conclusions of the research. Components of efficiency of the mentioned above economic and legal measures should include: significant decrease of risks related to entities accumulating and conservating high-toxic waste; implementation of new technologies of utilization and disposal of municipal solid waste, gradual decrease and stabilization of amounts of their burial in a mortuary; extension of an amount and enhancement of quality of services related to sanitary cleaning of human settlement territories; turning of waste disposal entities into ecologically safe entities and reduction of social tension in population of a territory, where these entities allocated; increase of amounts of curing, recycling, and utilization of waste as secondary raw materials and production of additional goods; turning of the sector of dealing with waste into a self-financing and a productive sector of an

economy, creation of additional work places in the sector, and increase of tax gains and charges; formation of ecologically-oriented behavior of economic entities aimed at minimization of amounts of waste formation and decrease of their danger.

The main annotation to the article

Abstract. The problems of formation of mechanisms of state regulation in the sector of dealing with waste are researched in the article. The economic and legal framework of waste utilization and implementation of norms as an instrument enabling regulation of waste formation limitation are considered. The measures of motivation of entities, which deal with waste aimed at following of the respective legislation are examined.

Key words: state regulation in the sector of dealing with waste, norms of waste, fee for waste allocation.